

Wyrok z dnia 27 marca 2002 r.

III RN 168/01

Opóźnienia w zarejestrowaniu się w charakterze bezrobotnego, spowodowanego dniami ustawowo wolnymi od pracy, nie należy brać pod uwagę przy ocenie spełnienia warunku zatrudnienia przez okres co najmniej 365 dni w ciągu 18 miesięcy poprzedzających dzień zarejestrowania (art. 23 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, jednolity tekst: Dz.U. z 1997 r. Nr 25, poz. 128 ze zm.; obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2001 r. Nr 6, poz. 56 ze zm.).

Przewodniczący SSN Maria Tyszel, Sędziowie SN: Krystyna Bednarczyk, Roman Kuczyński (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 marca 2002 r. sprawy ze skargi Krystyny D. na decyzję Wojewody Ś. z dnia 17 lutego 2000 r. [...] w przedmiocie odmowy przyznania prawa do zasiłku dla bezrobotnych, na skutek rewizji nadzwyczajnej Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego [...] od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Krakowie z dnia 10 stycznia 2001 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu-Ośrodkowi Zamiejscowemu w Krakowie do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Decyzją z dnia 19 stycznia 2000 r., wydaną z upoważnienia Starosty K. przez Kierownika Działu Filii i Punktów Obsługi Bezrobotnych w R., Krystyna D. uznana została z dniem 3 stycznia 2000 r. za osobę bezrobotną i jednocześnie odmówiono jej prawa do zasiłku dla bezrobotnych z uzasadnieniem, iż nie wykazała ona, aby w okresie 18 miesięcy poprzedzających dzień zarejestrowania jako bezrobotna pracowała 365 dni uprawniających do zasiłku. Decyzją z dnia 17 lutego 2000 r. z upoważnienia Wojewody Ś. zastępca Dyrektora Wydziału Spraw Wewnętrznych

utrzymał w mocy decyzję organu pierwszej instancji, natomiast wyrokiem z dnia 10 stycznia 2001 r. Naczelny Sąd Administracyjny-Ośrodek Zamiejskowy w Krakowie oddalił skargę na powyższą decyzję.

Rewizja nadzwyczajna Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego zarzuca powyższemu wyrokowi rażące naruszenie art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74. poz. 368 ze zm.) oraz art. 23 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (jednolity tekst: Dz.U. z 1997 r. Nr 25, poz. 128 ze zm.) w związku z art. 2 Konstytucji RP i wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu-Ośrodkowi Zamiejscowemu w Krakowie do ponownego rozpoznania. Rewizja nadzwyczajna wskazuje, że skarżąca w okresie 18 miesięcy poprzedzających dzień zarejestrowania, to jest w okresie od 3 lipca 1998 r. do 2 stycznia 2000 r. legitymuje się 363 dniami okresu uprawniającego do przyznania zasiłku zamiast 365 dniami, jednakże wynikało to stąd, iż 1 stycznia (Nowy Rok) i 2 stycznia 2000 r. (niedziela) były dniami ustawowo wolnymi od pracy i skarżąca mogła się zarejestrować dopiero dnia 3 stycznia (poniedziałek), co spowodowało przesunięcie początkowej daty liczenia okresu 18 miesięcy, a w konsekwencji skrócenie o dwa dni liczby przepracowanych dni. Zwróciła też rewizja nadzwyczajna uwagę, że odmiennie niż w zaskarżonym wyroku orzekł Naczelny Sąd Administracyjny-Ośrodek Zamiejskowy w Szczecinie w sprawie SA/Sz 529/99.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Rewizja nadzwyczajna jest uzasadniona. Skarżąca została zarejestrowana w dniu 3 stycznia 2000 r. jako bezrobotna i w okresie od 2 lipca 1998 r. do 2 stycznia 2000 r. (18 miesięcy poprzedzających rejestrację) posiadała udowodnione zatrudnienie oraz okres pobierania zasiłku chorobowego w łącznej ilości 363 dni okresów uprawniających do przyznania zasiłku, gdy tymczasem przepis art. 23 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. wymaga legitymowania się 365 dniami takich okresów. Należy jednak mieć na względzie, że jeszcze w dniu 31 grudnia 1999 r. skarżąca była zatrudniona (gdyby w tym dniu została zarejestrowana, okres 18 miesięcy cofnąłby się do 30 czerwca 1998 r. a w tej dacie - od dnia 11 maja 1998 r. - skarżąca była zatrudniona) i na ten dzień posiadała 365 dni okresów uprawniających do przyznania zasiłku dla bezrobotnych, zaś rejestracja w dniu 3 stycznia 2000 r., która

przesunęła okres 18-miesięczny i skróciła okres wymagany o 2 dni - nastąpiła wyłączenie dlatego, że dzień 1 stycznia 2000 r. był (jak każdy 1 stycznia) świętem, a dzień następny (2 stycznia) był niedzielą, dniem ustawowo wolnym od pracy. Skarżąca zatem nie mogła zarejestrować się w dniu 1 stycznia 2000 r., a tym samym wykazać, że posiada co najmniej 365 dni okresów uprawniających do zasiłku w okresie 18 miesięcy poprzedzających dzień zarejestrowania, rozumianych jako poprzedzających ten dzień „bezpośrednio”. Zauważyć jednak należy, że ustawodawca w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy nie używa słowa „bezpośrednio”. Do dnia 1 lipca 1997 r. słowa tego nie używał też przepis ustępu 2 pkt 3 tego artykułu, dopiero po tej dacie przepis ten stanowił, że do 365 dni, o których mowa w ust. 1 pkt 2, zalicza się również okresy pobierania zasiłku chorobowego, macierzyńskiego lub opiekuńczego, przypadające „bezpośrednio” po ustaniu zatrudnienia. Na tle takiego uregulowania tego przepisu powstała wątpliwość, czy przerwa pomiędzy ustaniem zatrudnienia a uzyskaniem prawa do zasiłku chorobowego wyklucza możliwość wliczenia okresu jego pobierania od którego zależy nabycie prawa do zasiłku dla bezrobotnych, którą rozstrzygnął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 września 1999 r., III RN 13/99 (OSNAPiUS 2000 nr 10, poz. 376). Sąd Najwyższy uznał, że skoro pomiędzy dniem ustania zatrudnienia, a dniem nabycia prawa do zasiłku chorobowego wystąpiła jednodniowa przerwa przypadająca na niedzielę, to tego rodzaju przerwa nie wyklucza możliwości wliczenia okresu pobierania zasiłku chorobowego do stażu, od którego zależy nabycie prawa do zasiłku dla bezrobotnych. Zdaniem Sądu Najwyższego występujący w art. 23 ust. 2 pkt 3 ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu zwrot „bezpośrednio” po ustaniu zatrudnienia nie może być bez zastrzeżeń identyfikowany z wyrażeniem „następnego dnia” po ustaniu zatrudnienia. Przy ocenie „bezpośredniości” muszą być uwzględnione okoliczności konkretnej sprawy, w tym zwłaszcza to, że następnym dniem po ustaniu zatrudnienia była niedziela. Ustawą z dnia 31 marca 2000 r. o zmianie ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (Dz.U. Nr 31, poz. 384 ze zm.) przepis art. 23 ust. 2 pkt 3 ustawy o zatrudnieniu został zmieniony w ten sposób, że z mocą od dnia 6 maja 2000 r. usunięto słowo „bezpośrednio”, co dowodzi, że zamiarem ustawodawcy było usunięcie kontrowersji na tle stosowania tego przepisu w brzmieniu poprzednio obowiązującym. Wydaje się zatem, że skoro ustawodawca w art. 23 ust. 1 pkt 2 odnośnie do okresu 18 miesięcy poprzedzających dzień zarejestrowania nigdy nie używał słowa „bezpośrednio”, to mając na uwadze zarówno wykładnię Sądu Najwyższego przyjętą w przytoczonym wyroku jak i zasto-

sowaną przez ustawodawcę w nowelizacji ustępu 2 pkt 3 artykułu 23, należy uznać, że byłaby niedopuszczalna wykładnia ścieśniająca termin „miesiące poprzedzających”, a polegająca na uznaniu, że przerwa pomiędzy zakończeniem zatrudnienia a zarejestrowaniem, spowodowana dniami ustawowo wolnymi od pracy i przesuwająca kalendarzowo okres 18 miesięcy poprzedzających dzień zarejestrowania tak, że skutkuje to skrócenie o te dni wolne okresu 365 dni zatrudnienia uprawniającego do zasiłku dla bezrobotnych. W tej kwestii zgodzić należy się ze stanowiskiem zaprezentowanym w rewizji nadzwyczajnej, powołującej także wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Szczecinie z dnia 2 lutego 2000 r. SA/Sz 529/99 (Pr. Pracy z 2001 r. nr 9, poz. 40) i uznać, że opóźnienie w zgłoszeniu się do zarejestrowania w charakterze bezrobotnego spowodowane dniami wolnymi od pracy nie powinno być brane pod uwagę przy ocenie dopełnienia wymagania w postaci zatrudnienia przez okres co najmniej 365 dni w okresie 18 miesięcy poprzedzających dzień zarejestrowania.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy na podstawie art. 393¹³ § 1 KPC w związku z art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 189) orzekł jak w sentencji wyroku.

=====